

BÀI 6.

6.

Sàigòn, thứ Năm ngày 3/6/1976

Đêm thật buồn. Trời mưa. Ngồi ôn lại tất cả mọi sự trong tâm trạng rũ rượi lúc 11 giờ khuya. Căn nhà và cả chính tâm tư tôi thật yên tĩnh đến ghê rợn. Tự biết rằng đêm nay cũng sẽ không ngủ, như đã mấy đêm rồi thao thức bên chõng nhật ký Trần Sa.

Từ lúc 7 giờ tối, cùng Minh Hoa, chúng tôi ghé nhà chị Huệ. Sự buồn rũ từ buổi chiều kéo dài đến lúc ấy, tôi mang theo vào trong từng hớp rượu uống nơi nhà chị. Nghe âm thầm chán chường phiền não khi nhìn đời sống của hai vị chủ nhân.

Tự hỏi, họ có *hạnh phúc* chẳng trong cái bề ngoài âu yếm và bề sâu si và nhau như thế?

Tôi có “*không hạnh phúc*” chẳng khi đơn lẻ ngồi gục đầu uống rượu với nỗi sầu vô hạn?

Và thế nào là hạnh phúc trong khi tôi ớn sợ cái hạnh phúc của chị Huệ và vời vợi nâng niu cái không hạnh phúc của riêng mình?

Cứ thế, một buổi tối nhàm chán trôi đi, cho đến lúc cả hai vị chủ nhân đưa ra nhận xét:

“Hôm nay trông Thu Vân như mất quân bình? Lãnh đạm và thật là xa vắng?”

Tôi lắc đầu không đáp.

Tuy nhiên phải nhận mình mất quân bình thật. Hình như tôi quá buồn, quá lạnh lẽo và nụ cười tắt hẳn, dù chỉ là cái cười giả tạo như những hôm trước?

Tự nghĩ: “*Buồn đã còn may, chỉ sợ trống rỗng mới là nguy hiểm.*”

Những hớp rượu hồng càng làm nhớ Nguyễn. Thêm những cơn ho rũ rượi. Những người bạn tỏ nét ái ngại... Và khi chị Huệ đem ra một lọ thuốc ho, buộc tôi phải uống, tôi đã lặng lẽ ứa nước mắt.

Đêm thật khuya, mưa vẫn rơi ngoài song cửa. Tôi khoác lên vai chiếc *chemise* Nguyễn tặng, lặng nhìn bóng mình trong gương để thấy rằng đôi mắt nhuốm tràn thất vọng cô đơn...

□

Sàigòn thứ Hai 7/6/1976

Đã mấy ngày chẳng sờ đến nhật ký. Tâm tư vô cùng khủng hoảng. Tôi ít nghĩ đến Nguyễn nhưng mỗi lần nghĩ là mỗi lần nghe thật nói buốt trái tim.

Chiều nào cũng đi uống rượu cùng bè bạn. Ghi nhận một điều trụy lạc là tôi uống nhiều mà chẳng thấy say. Điều trụy lạc thứ hai là tự

dung không thấy thích đi chơi với những chàng “quân tử trắng tay” nữa. Trong những cuộc rượu, tôi thường ngồi gục đầu uống. Cái tâm tình tốt đẹp cuối cùng, tôi đã đánh mất kể từ khi tôi và Nguyễn xa nhau.

[]

Sàigòn, thứ Ba ngày 8/6/1976

Uống rượu với Duy Quang, Lâm Đồng và Tài. Trời mưa. Thật buồn đến chết người khi trong *căn-nhà-bốn-phòng*, cả một trời kỷ niệm cùng xô về đến ngập lụt trái tim.

[]

Sàigòn, thứ Tư ngày 9/6/1976

Tất cả những nỗi đớn đau lớn nhất rồi cũng theo thời gian mà trôi, đem bình thản trở lại cho tâm hồn.

[]

Sàigòn, thứ Năm ngày 10/6/1976

Nghĩ đến anh Ngọc:

*... Ôi nỗi hân hoan của cuộc gặp gỡ muộn màng
Trong một ngày thu có mưa và mưa đá
Hãy tha thứ cho em
--nhưng hơn tất cả--
Anh tha thứ cho em
Vì em chậm đến bên anh !...*

[]

Sàigòn, thứ Sáu ngày 11/6/1976

Trên đường Trương Minh Giảng sáng nay, tôi nhìn thấy Nguyễn cưỡi xe gắn máy cùng một người thanh niên khác. Nguyễn nhìn thấy tôi nhưng cả hai đều lạnh lùng quay mặt.

Tưởng là bình thản, hóa ra run rẩy.

[]